

Balatonlellétől a 67-es út vezet Kaposvár felé. Néhány perces autózás után egy tábla jelzi, hogy itt a fák és bokrok mögött bújk meg Somogytúr. Aki nem tudja, mi is rejlik itt, továbbmenne, de ne tegye! Forduljon be a közel 500 főt számláló kellemes kis településre!

Tiszta kis utcáin takaros házak sorakoznak, sok a virág, és látszik, hogy az itt lakók vigyáznak környezetükre. A kis község északi kijáratának közelében áll egy klasszicista építészeti jegyeket viselő épület, az egykori Kunffy kúria és műterem.

viselik a család tagjai a Kunffy nevet. Tőle örökölte a birtokot fia és később unokája, Lajos. A műterem már a festő életében, 1958-ban látogatható volt, a villát halála után fia, Zoltán adta el az államnak. Néhány éve EU támogatással felújították. A munkák során sok

ményt. De ha valaki kinyitja a kaput és belép, már ott terem és szívesen mesél. A múzeumban eltöltött évek során sok olyan dolgot kutatott fel, olvasott, hallott, ami nem szerepel könyvekben, nincs a múzeumi magyarázó szövegekben. Érdemes őt vezető-

A természet áhítata **Egy mesevilág** a **Balatontól 11 kilométerre**

Kunffy Lajos az 1800-as évek végének és a XX. század első felének jelentős festője, bár nem volt tagja sem a Magyar Impresszionisták és Naturalisták Körének, sem a Nyolcak csoportjának. Talán ezért lehet kevesebbet hallani róla. Jó barátság fűzte a tagokhoz, elsősorban Rippl-Rónaihoz. Többször jártak egymás birtokain, és műtermeikben szívesen dolgoztak együtt is. Kunffy munkásságát (neves kortársaihoz hasonlóan) meghatározta párizsi tartózkodása és ottani tanulmányai. Még csak 25 éves volt, amikor a festők fővárosában gyűjteményes kiállításon mutatkozott be, nagy sikerrel. Szoros barátságot kötött sok neves francia festővel is. 1913-ban végleg hazatért, és húsz éven keresztül Budapesten élt, s dolgozott.

1934-ben költözött le a már korábban megörökölt, egykori Bosnyák udvarházba, ahol haláláig élt, alkotott és gazdálkodott. Az épület a XVIII-XIX. század fordulóján épült, és tipikus példája a kor falusi nemesi építkezésének. Az 1890-es évek végén vette meg Kunfi Simon, a festő nagypapa, aki nem lakott benne. Ez idő tájt kapta meg a család a nemesi rangot, ettől kezdve

édekes került napvilágra, többek között az étkező helyiség mennyezete. És itt ejtsünk pár szót a Tóth házaspárról, akik sajátjuknak érezve a helyet és a feladatot, húsz éve gondozzák, ápolják és vigyáznak erre a hatalmas értékre. Zsuzsa, a gondnok mára már egyedül maradt, kicsit nehezebb a dolga. Ha nincs látogató, virágot ültet, fűvet nyír, és rendben tartja a gyűj-

tek megkérni, diszkréten kísér, hagyja, hogy nézelődjünk, de felhívja a figyelmet minden érdekességre.

Kunffy gazdálkodónak is kiváló volt, precíz, megbízható és munkásai nagyon szerették. A dolgozószoba íróasztalán belenézhetünk a hatalmas nyilvántartó könyvbe, amiből kis képet kaphatunk a birtok működéséről. Az életében sokat utazó festőt ekkor már hiába hívták francia barátai egzotikus kiruccanásokra. Ő azt válaszolta, hogy ebben a csodálatos világban minden témát megtalál, ami az alkotáshoz szükséges. Gyönyörű képeket festett a tájról, mezőgazdasági munkásai életéről, és csodálatos portrékban örökítette meg a környék lakosságát.

A kertben nyugszik feleségével együtt, szerény síremlék alatt, amit mindig friss virág díszít. Ugyanilyen virágok illatoznak a termekben is. A látogatás végén érdemes sétálni egyet a hatalmas fák alatt, a virágok, bokrok között. Zsuzsa felhívja a figyelmet a zöldben megbúvó szobrokra is, melyeket a környező településekről Kunffy mentett meg az enyészettől.

KÉP ÉS SZÖVEG: STREHÓ ÁGNES

**Kunffy Lajos Emlékház,
Somogytúr, Árpád u. 22.
Tel.: 85/327-171
Nyitva tartás:
május 1 – október 31.
10-18 között (hétfőn zárva)
– a látogatás ingyenes**